

holdssagen, kan jeg ikke tro. Jeg tror, den er kommet til Verden af helt andre Grunde, men det skal jeg ikke fordybe mig i. Men der er en Ting, som Den personlige Friheds Værn altid er villig til, og det er til at sætte Agitation i Gang, hvor man staar overfor en Kommuneafstemning. De er altid rede til at hjælpe til, at der kan blive agiteret imod Afholdsfolkene og mod en Afstemning, der gaar Beværtningerne imod; saa man kan være sikker paa, at de to Standpunkter kommer til at staa overfor hinanden, man kan være sikker paa, at Sagen skal nok blive oplyst fra begge Sider, og saa maa Befolkningen vælge, hvilken Retningslinie den vil gaa frem efter. Jeg skal ikke i denne korte Bemærkning sige noget om Den personlige Friheds Værn. Jeg har tidligere udtalt, at jeg havde svært ved at forstaa, at Intelligensen — det er jo for en stor Del Intelligensen, der staar bagved — ikke havde andet at bruge sin Tid til end at samles i en saadan Forening.

Trier: Maa jeg først have Lov til at beklage, at den højtærede Minister ikke allerede i Folketingsudvalget har lagt sin mæglende Indfyldelse lidt stærkere i Vægt-skaalen. Socialdemokraterne stod samlede om at ville forsøge at blive enige, men vi fik ikke Støtte fra nogen Side. Jeg beklager det, men det har altsaa været Ønsket, at Mæglingen først skulde foregaa i et Fællesudvalg, og sent er naturligvis bedre end aldrig. Jeg vil saa gerne benytte Lejligheden til at udtale min Medynk med det radikale Parti, fordi det nu er naaet til, at det maa bringe Afholdssagen, Beværtererspørgsmaalet ind i sin egen Partipolitik, fordi Partiet staar saa svagt paa mange andre Punkter, at det, for at gøre sig ude i Landet, kalder det, som vi kalder Forbud, kommunalt Selvstyre.

Ordføreren (L. Kvist): Jeg vil først takke den højtærede Indenrigsminister for hans Udtalelse om Indenrigsministeriets Arbejde paa Ændringsforslag i den Retning, der er anført i Betænkningen angaaende Beværtning i Jernbanetog og i Skibe og angaaende Minimumsbestemmelser for Lokaler til Beværtning og Gæstgiveri. Jeg er fuldt klar over — og denne Bemærkning vil jeg ogsaa gerne rette til det ærede Medlem Hr. Fürschel —, at det for Bevillingsmyndighederne har sine Vanskeligheder at finde Regler for Udstedelsen af Bevillinger til Gæstgiveri i Jernbanetog og i Skibe. Men jeg mener dog ikke, det kan

være en uløselig Opgave for et Ministerium at finde en Bestemmelse desangaaende, eftersom der jo her er Tale om Forhold, som findes i forskellige andre Lande. Man kan f. Eks. søge Oplysning fra Sverige. De har jo der Restaurationer i Jernbanetogene; derfra tænker jeg da, man vil kunne faa lidt Oplysning til Støtte for en Lovgivning paa dette Omraade. Derfor føler jeg mig ogsaa overbevist om, at den højtærede Minister nok skal vide at finde Regler for saadanne Bevillingers Givelse.

Det ærede Medlem Hr. Trier begyndte sin Tale med en Beklagelse over, at vi ikke var blevet enige i Udvalget, og saa tilføjede han, at Socialdemokraterne var enige. Ja, det er nu efter de to Socialdemokraters Udtalelser, vi har hørt her i Dag, ikke mit Indtryk, at de har været enige, de handler vist ikke ud fra samme Princip. Men i hvert Fald mener jeg, at da det ærede Medlem Hr. Trier ikke er blevet overbevist af de Udtalelser, som er faldet her i det høje Ting i Dag, vil det høje Tings Medlemmer være klar over, hvilke Vanskeligheder vi har staaet overfor i Udvalget. Jeg tror ikke, der har været nogen som helst Mulighed for at blive enig, medmindre vi vilde gaa ind paa de Principper, det ærede Medlem Hr. Trier hylder. Saa nævnte det ærede Medlem Hr. Trier, at der var ingen Grund til, at disse Næringsvirksomheder skulde ind under særlige Lovgivningsbestemmelser. En saadan Udtalelse forbavser mig noget. Thi Forholdet er jo det, at alle Parter har været enige om, at vi skal have særlige Lovbestemmelser overfor disse Næringsvirksomheder; dette er klart og bestemt fastslaaet i den nugældende Beværterlov, og det synes jeg, det ærede Medlem Hr. Trier kunde gøre sig den Ulejlighed at erindre. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen ved at optage en Diskussion med det ærede Medlem om dette Princip, men jeg synes, det er noget, som følger af sig selv, at de Næringsvirksomheder, der bestaar i Beværtning, Udskænkning eller Handel med stærke Drikke, maa ind under særlige Lovregler. Der bestaar i Øjeblikket en særlig Lovgivning paa dette Omraade, og jeg tror ikke, man nogen Sinde vil komme bort derfra. Det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller sagde, at disse Bestemmelser var et Angreb paa den personlige Frihed. Nej, disse Bestemmelser, iberegnet de af Flertallet foreslaaede Ændringer, er ikke i nogen Maade et Angreb paa den personlige Frihed; enhver kan nyde, hvad han vil, ogsaa efter de Bestemmelser, som